

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.606/2014/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. **jogtanácsos neve** jogtanácsos által képviselt **felperes neve** (felperes címe.) felperesnek - a dr. Czifra Károly ügyvéd (**alperesi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen **tartozás megfizetése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2014. május 15. napján meghozott 71.P.25.862/2011/57. számú ítélete ellen az alperes részéről 58. és 60. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 2.259.000 (kétfmillió-kétszázötvenkilencezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest 28.239.173 forint és járuléka megfizetésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 272. § (1) bekezdése alapján. Előadta, hogy az alperes készfizető kezesi kötelezettséget vállalt arra az esetre, ha a perben nem álló **E. Rt.** (a továbbiakban: **Rt.**) és a felperes által megkötött bankhitelszerződés alapján az **Rt.** a fizetési kötelezettségének nem tesz eleget.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állítása szerint a készfizető kezesi nyilatkozatot nem ő írta alá.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 28.239.173 forintot és 19.174.787 forint után 2011. november 24. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegű kamatát, valamint 1.675.200 forint perköltséget. Felhívta a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalát, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően a költségmentes ellátmány terhére fizessen ki a felperesnek 129.600 forintot, míg 141.600 forint szakértői díjról úgy rendelkezett, hogy azt a Magyar Állam viseli.

Ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 522. § (1) bekezdését, 272. § (1)-(2) bekezdéseit, a 274. § (1)-(2) bekezdéseit és a 301/A. § (1)-(2) bekezdéseit. Megállapította, hogy az alperes az **Rt.** és a felperes között létrejött 100.000.000 forint összegű bankhitelszerződésből eredő tartozás kifizetésére készfizető kezességet vállalt. Az alperes érdemi védekezésére tekintettel igazságügyi írásszakértőt rendelt ki, és a szakvélemény szerint a bankgarancia-szerződésen, valamint a készfizető kezesi nyilatkozaton az alperes névaláírása az alperestől származik. A szóban és írásban is kiegészített szakvélemény alapján egyértelműen megállapítható, hogy a szakértő csak az alperes nyomtatott névaláírását és az aláírását vizsgálta. Ezeket vetette össze a bankhitelszerződésen, bankgarancia-

szerződésen és a készfizető kezesi nyilatkozaton látható aláírással és nyomtatott betűs aláírással. Mindezekre tekintettel kétséget kizáróan bizonyított, hogy a névaláírás az alperestől származik. Az elsőfokú bíróság az alperes további bizonyítási indítványait mint szükségtelent mellőzte. Kiemelte, hogy az alperes által megjelölt tanúk vallomásai nem lettek volna alkalmasak a szakértői véleményben foglaltak megdöntésére, mert különleges szakértelmet igénylő szakkérdés annak megválaszolása, hogy az alperestől származik-e az aláírás. A felperes volt munkavállalójától ugyanakkor nem várható el, hogy felismerjen egy 10 évvel korábbi banki ügyletnél eljárt személyt, az alperes élettársának elfogulatlanságához pedig kétség fűződik. A szakvélemény nem homályos, nem aggályos, világos és tiszta, a felvetett kérdésre egyértelmű választ adott, ezért más szakértő kirendelése szükségtelen volt. Értékelte az alperes által 2010. november 14-én írt levelet is, amelyben az alperes a készfizető kezesség fennállását önmagában nem vitatta, azt maga is elismerte. Nem említett olyan körülményt, hogy a kezességvállalást nem írta alá, kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a tartozásért őt magánemberként készfizető kezesség terheli.

Az elsőfokú ítélettel szemben benyújtott fellebbezésében az alperes az ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Az ítélet megváltoztatására irányuló kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem, illetőleg tévesen derítette fel, ennek következtében a megalapozatlan tényállásból levont jogi következtetése is téves. Tévedett abban, hogy a per alapjául szolgáló okirat aláírását az alperesnek tulajdonította, és alaptalanul mellőzte az alperes élettársának, illetőleg a felperes volt alkalmazottjának tanúkenti kihallgatását, mert a tanúk meg tudták volna nevezni az aláíró személyt. A tanúk kihallgatása, a szakvélemény felülvizsgálata és új szakértő kirendelése a tényállás megállapítása érdekében szükséges, ezért az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványait fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, és az irányadó jogszabályok mindenben megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntés hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, ezért a fellebbezésre tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

A felperes által szolgáltatott okiratokkal szemben a Pp. 164. § (1) bekezdésének alkalmazásával az alperesnek kellett bizonyítania azt a tényállítást, hogy a kezesi nyilatkozaton feltüntetett aláírás nem tőle származik. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kiegészített szakértői vélemény az alperes állításának alátámasztására nem alkalmas. A szakértő az íráselemzés módszerének részletes leírása mellett egyértelmű és aggálytalan véleményt nyilvánított, amelynek következtetéséhez semmilyen kétség nem fűződik, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § bekezdésének mindenben megfelelően járt el, amikor az alperes további bizonyítási indítványait mellőzte. Helyesen mutatott rá arra is, hogy az alperes korábbi levelének tartalma már önmagában cáfolja az érdemi védekezés alapjául előadott tényeket.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, eljárási szabályt nem vétett, ezért a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdései szerint az ítélet hatályon kívül helyezésének eljárási feltételei sem álltak fenn. A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság

az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utalva annak mindenben helyes indokaira - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A felperes az alperes fellebbezésével szemben fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tett, ezért számításba vehető másodfokú perköltsége sem merült fel. Az eredménytelenül fellebbező alperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az államnak megfizetni.

Budapest, 2015. szeptember 22.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: